

Ένας σκίουρος άτακτος και... ζωηρούλης

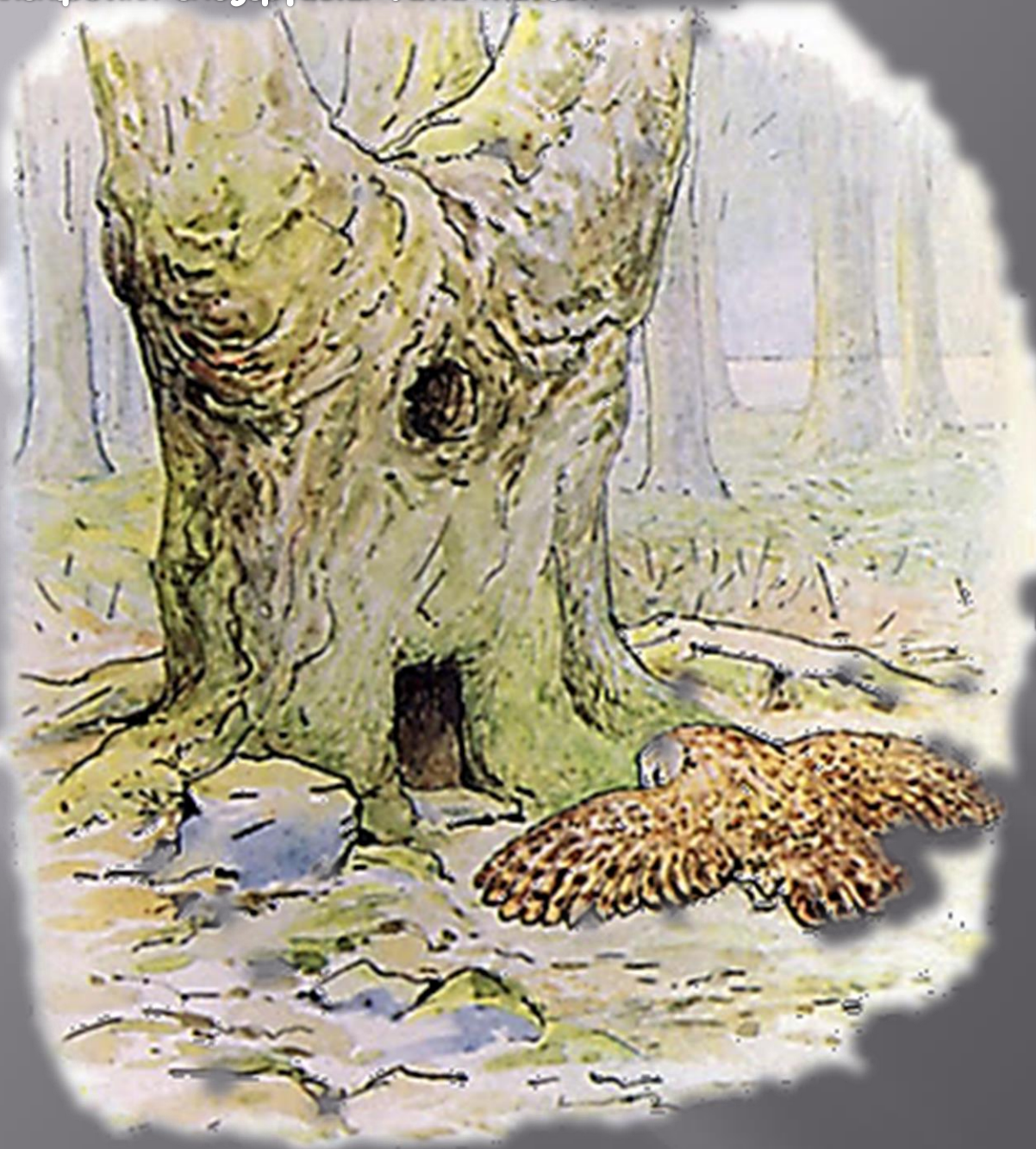
Φθινοπωρινό παραμύθι
για το νηπιαγωγείο και
την Α' τάξη
Μετάφραση:
Τάνια Μάνεση

Εικονογράφηση: Beatrix Potter

Μια φορά και έναν καιρό σε ένα δάσος μακρινό στην άκρη μιας μικρούλας λίμνης ζούσε ένα σκίουρος μικρός με τον αδερφούλη και τα ξαδέφωια του. τα άλλα σκιουράκια. Τον φώναζαν **Βελανιδούλη** και ο λόνος είναι απλός: τρελαινόταν για βελανίδια και ήταν πάντα πρόθυμος να χροισανίσει τους αναπημένους του καρπούς. για να νευίσει την σχεδόν πάντα πεινασμένη του κοιλίτσα. Ήταν σκίουρος καλός. μα πολύ ζωηρός. πουθενά δεν πρεμούσε και όλους τους ενοχλούσε. Ήταν αυτό που λέμε "πειραχτήρι": ζωηρός. άτακτος και σκανταλιάρης!

Στη μέση της
μικρούλας λίμνης
υπήρχε ένα νησάκι
με μια πανύψηλη
βελανιδιά. Εκεί
έμενε η κυρα-
Κουκουβάνια.
Γύρω-γύρω
θάμνοι ένα σωρό,
που κάθε
ωθινόπωρο
νέμιζαν με
βελανίδια..

Κάθε ωθινόπωρο που τα
βελανίδια ήταν ώριμα
πολύ, ο φιλαράκος μας ο
βελανιδούλης και η
παρέα του τα άλλα
σκιουράκια έωτιαχναν
σχεδίες από μικρά
κλαδάκια και
χρησιμοποιώντας συχνά
την φουντιωτή τους ουρά
σαν κουπί έπλεαν προς
το νησί για να μαζέψουνε
τροφή.

Κι όταν έωσαν εκεί,
έωσαν παντού σε
όλους τους θάμνους και
ανάμεσα στα βράχια και
τις πέτρες να βρουν
βελανίδια. Τρέχαν από
δω, πήδούσαν από κει
και ήταν πρόνυματι
χαρούμενα πολύ...

Μέσα σε λίγες ώρες
κατάφεραν να
μαζέψουν ολόκληρα
σακούλια με **βελανίδια**.
Τα μετέφεραν ύστερα
στις φωλιές τους και,
μολονότι η δουλειά αυτή
ήταν κουραστική πολύ,
τα μικρά μας σκιουράκια
ασταμάτητα δούλευαν
και μάζευαν και
μάζευαν...

Πέρασε μια εβδομάδα και η παρέα των σκίουρων αποφάσισε να πάει μία βόλτα να πάει μια βόλτα στη λίμνη για ψάρεμα.

Η ψαριά ήταν καλή. Κατάφεραν να πιάνουν δέκα νόστιμα ψαράκια και σκέφτηκαν να τα δώσουν ως δώρο στην **ΚΥΡΑ-Κουκουβάνια**, που τα άφηνε να πηναίνουν στο νησί να βροσκουν βελανίδια, χωρίς ποτέ να τους νκοινιάζει.

Με τα **παράκια** στα χέρια πηναίνουν προς το "σπίτι" της **κυρα-Κουκουβάνιας**. Όμως, μπροστά έτρεχε ο **Βελανιδούλης** χωρίς να κοιτάει τίποτα στα μικρότά του τα χεράκια...
«Εσύ ποτέ σου δεν προσφέρεις τίποτα στη φίλη μας κι όλα δικά σου τα θέλεις!». παραπονούνταν οι φίλοι του.

Η αλήθεια ήταν πράγματι αυτή: ο **Βελανιδούλης** ήταν
λίνο ενωιστής. όλα δικά του τα ήθελε και στους
άλλους τίποτε καλό ποτέ δεν αναννώριζε!

«Δε χρειάζεται νομίζω
να της δώσουμε τα
ψάρια μας. Δεν έκανε
και τίποτε για μας!»
απαντούσε ο
σκιουράκος αλαζονικά
και όλο έτρεχε
μπροστά....

Είσι κυλούσαν οι μέρες του φθινοπώρου μες στο δάσος: οι σκίουροι πηναίνουν στο νησάκι **Βελανίδια** να νευτούν και θυμούνται πάντα τη φίλη τους την **Κουκουβάνια** και δωράκια να της φέρουν δεν ξεχνούν!

Μια μέρα μάλιστα σκεωτήκαν κάτι συναρπαστικό. ένα δώρο εκπληκτικό. Σκαθαράκια να μαζέψουν. σε φυλλαράκια να τα κλείσουν. με ξυλάκια να τα δέσουν. σαν πουνκάκια να τα φτιάξουν στην κυρά-Κουκουβάνια να τα προσφέρουν που είναι πάντα τόσο καλή και χαμονελαστή.

Κι ο **Βελανιδούλης**:
Εκείνος μόνο
σκανταλιές! Όπως πάντα
με τα αστεία του την
Κουκουβάνια να
πειράζει. με κλαδάκια
να την ναοναλάει.
πάνω-κάτω να χορεύει
και ψυχία να μην έχει!!!

Η **κυρά-Κουκουβάνια** έδειχνε πολλές φορές υπομονή. αλλά κάποιες φορές νευρίαζε και αυτή. Ελενε τότε στον **Βελανιδούλη**. κάπως θυμωμένα και επιθετικά: Άκου. μικρέ μου. να σου πω. αν δεν αλλάξεις συμπεριφορά. θα την χάσεις αυτήν την όμορφη φουντιωτή ουρά!!!

Ο Βελανιδούλης δεν καταλάβαινε από προειδοποιήσεις και απειλές.

Ενα όμορφο κυριακάτικο πρωί που τα μικρά μας σκίουράκια είχαν πάει και πάλι στο μικρό νησί. ο Βελανιδούλης άρχισε τα πειράγματα.

Μέχρι εδώ. Βελανιδούλη!!!

Εχω πονοκέφαλο πολύ και να αντέξω δεν μπορώ τις δικές σου τις φωνές. τις ασταμάτητές σου σκανταλιές!!!

Ήταν τόσο δυνατή ωνή που ακούστηκε σαν σεισμός ή σαν βροντή... Τα σκιουράκια κατατρομανυμένα άρχισαν να χοροπηδούν ξαφνιασμένα.

Εκτός από τον **Βελανιδούλη** που δεν ώάνηκε να κατάλαβε την απειλή. Μόλις λοιπόν η **Κουκουβάνια** έκλεισε τα μάτια για να ξεκουραστεί. Βρόηκε την κατάλληλη αφορομή. Πλησιάζει και την κουκουβάνια αρχίζει με τα νυχάκια του να ναοναλάει.

Εκείνη τα μάτια
μισανοίνει.
να πιστέψει δεν μπορεί
οτι ο μικρούλης σκίουρος
είναι τόσο μα τόσο
ανενής...

Ωστε δεν καταλαβαίνεις!

Ξεκίνησε να λείει η
Κουκουβάνια και
ορμάει δυνατά και τον
σκίουρο αρπάζει
από την κοιλιά...

Μανουλίτσα μου, νλυκιά,
βοήθεια!! Μην με
πειράξεις, κυρά-
Κουκουβάνια,

και υπόσχομαι να νίνω
σκίουρος με ήθος
υποδειγματικό!

Δε θα πειράζω, δεν θα
ενοχλώ, θα μοιράζομαι,
θα σέβομαι και θα εκτιμώ.

θα ακούω τις
προειδοποιήσεις,

θα αλλάξω συμπεριφορά
να να μη με βρει
καμιά...συμφορά!!!'

Αν ποτέ, παιδιά, κάποια
μέρα του φθινοπώρου
δροσερή, συναντήσετε
έναν σκίουρο λιχούδη με
κουμένη την ουρά, να
ξέρετε πως θα είναι ο
μικρός **Βελανιδούλης** που
δυστυχώς δε θα
κατάφερε να αλλάξει
συμπεριφορά και...
θα του νράπησε η **Κυρα-
Κουκουβάνια** την
ψουντιωτή του την ουρά....